

Sygn. akt V Kz 769/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale prokuratora Jolanty Skowrońskiej

po rozpoznaniu w sprawie K. Z., syna T. i J. z domu P., urodzonego (...) w Ł.

podejrzanego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 21 lipca 2017 roku

w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zastosował wobec podejrzanego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy tj. od dnia 20 lipca 2017 r. godz. 9:00 do dnia 18 października 2017 roku godz. 9:00.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła w całości zażaleniem obrońca podejrzanego podnosząc, iż podejrzany ustosunkował się do zarzutu i złożył w sprawie wyjaśnienia, co oznacza, iż materiał dowodowy został zabezpieczony.

W konkluzji zażalenia obrońca podejrzanego wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie wobec podejrzanego dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

K. Z. jest podejrzany o to, że (...) w Ł., w zamiarze spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, trzymanym w ręku nożem o całkowitej długości 18,5 cm, w tym długości ostrza 7,7 cm, zadał dwa pchnięcia w prawe nadbrzusze H. Z., w następstwie czego pokrzywdzony doznał dwóch ran kłutych klatki piersiowej po stronie prawej skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała innych niż określonych w art. 156 § 1 k.k., na czas nieprzekraczający siedmiu dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na nieskuteczność zadanych uderzeń tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w dużym stopniu uprawdopodobnia fakt popełnienia przez podejrzanego zarzuconego mu czynu przestępczego, co znalazło potwierdzenie w zeznaniach H. Z., protokole okazania wizerunku, opinii sądowo-lekarskiej, protokole okazania osoby oraz protokole przeszukania osoby.

Należy dodać, że już po wydaniu postanowienia o zastosowaniu wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania przedstawiono mu zarzuty popełnienia trzech kolejnych przestępstw z art. 157 § 2 k.k. oraz 278 § 1 k.k.

Podniesiony przez obrońcę zarzut braku potrzeby stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego z uwagi na fakt, iż podejrzanym złożony wyjaśnienia i ustosunkował się do zarzutu nie był zasadny.

Należy zaznaczyć, że szczególną przesłanką zastosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania był przepis art. 258 § 2 k.p.k., tj. obawa grożącej podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności, co mogłoby skłaniać go do podejmowania działań mających na celu utrudnianie toczącego się postępowania karnego.

Sąd Okręgowy podziela utrwalone w orzecznictwie stanowisko, iż groźba surowej kary rodzi domniemanie, iż oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1996 roku, IV Kz 119/96; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 grudnia 2006 r., II AKz 635/06, OSA 2007/3/12).

Z uwagi na charakter zarzucanego podejrzanemu K. Z. przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia, a także realne zagrożenie życia pokrzywdzonego i uprzednią karalność podejrzanego, w tym za przestępstwo przeciwko zdrowiu i życiu, obawa wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności w razie potwierdzenia zarzutu jest w przedmiotowej sprawie jak najbardziej realna, a zatem jedynie tymczasowe aresztowanie jest w stanie spełnić funkcję gwarantującą prawidłowy tok postępowania karnego na jego obecnym etapie.

Jednocześnie w stosunku do podejrzanego nie zachodzą przesłanki negatywne tymczasowego aresztowania wskazane w art. 259 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.